

**ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ
ΣΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ**

A1. α, γ, ε → 1

β, δ → 2

B1. Σκοπός του νόμου είναι να διασφαλίζει την συλλογική ευδαιμονία με σκοπό την ενότητα της πόλης και όχι να μεριμνά για την ευδαιμονία μεμονωμένων ατόμων ή ομάδων. Αυτός ο σκοπός πραγματώνεται με την «πειθώ» και την «ανάγκη». Αρχικά ο νομοθέτης προσπαθεί με λογικά επιχειρήματα να πείσει τον πολίτη ότι ο σεβασμός στους νόμους είναι αναγκαίος για την ευδαιμονία τόσο τη δική του όσο και του συνόλου. Όμως πολλοί πολίτες, ενώ επιζητούν την ευδαιμονία, λόγω άγνοιας επιλέγουν λάθος τρόπο να φτάσουν σ' αυτήν και καταπατούν τον νόμο. Σ' αυτή την περίπτωση επιβάλλεται η χρήση βίας από τον νομοθέτη για την καταναγκαστική υπακοή στο νόμο προκειμένου να διασφαλιστεί το κοινό συμφέρον και να διατηρηθεί η ενότητα της πόλης. Επίσης ο νόμος επιβάλλει την αλληλοβοήθεια μεταξύ των πολιτών.

Καθένας οφείλει να μοιράζεται την οποιανδήποτε ωφέλεια αποκομίζει από τις προσωπικές του ενασχολήσεις με τους συμπολίτες του λειτουργώντας στα πλαίσια του κοινού συμφέροντος ενώ παράλληλα απαγορεύεται η αυτενέργεια, ο πολίτης οφείλει να προσαρμόζει τις πράξεις και την συμπεριφορά του στα πλαίσια της νομοθετικής συνέχειας της πόλης. Η ελευθερία του δεν είναι ανεξέλεγκτη, η δράση του κινείται εντός του περιοριστικού πλαισίου που θέτει ο νόμος με κριτήριο την διασφάλιση της ενότητας.

B2. Για τη σωστή οργάνωση μιας κοινωνίας οι πολίτες οφείλουν αφού πρώτα καλύψουν τις βασικές βιοτικές τους ανάγκες (ζήν) να στοχεύσουν στην συνέχεια στην ικανοποίηση των πνευματικών τους αναγκών (εὖ ζήν). Εδώ αναδεικνύεται ο ρόλος των πνευματικών ανθρώπων, οι οποίοι οφείλουν, με όπλο τη γνώση, να απεγκλωβίσουν τους απαίδευτους από τα σκοτάδια της

άγνοιας και να τους καλλιεργήσουν έναν τρόπο ζωής με πνευματικό προσανατολισμό. Η άρνηση εκτέλεσης αυτού του ιερού χρέους τους καθιστά προδότες. Αντίστοιχα οι πεπαιδευμένοι βασιλείς – φιλόσοφοι του διδαγμένου κειμένου έχουν χρέος να διοχετεύσουν τη γνώση και τη σοφία τους στην νομοθεσία της πόλης και να απεγκλωβίσουν από τα δεσμά της άγνοιας τους συμπολίτες τους μεταλαμπαδεύοντας τη γνώση του «Αγαθού». Η αποχή τους από τον πρακτικό, πολιτικό βίο και η προσκόλλησή τους αποκλειστικά στην απόλαυση των πνευματικών ηδονών που χαράζει η φιλοσοφία, καταδικάζονται από τον Πλάτωνα ως πράξεις αλαζονικές και άδικες και επιβάλλουν τον ηθικό εξαναγκασμό των φιλοσόφων να ασχοληθούν με τα κοινά.

B3.

1. – Λ
2. – Λ
3. – Σ
4. – Λ
5. – Σ

B4.

1. – γ
2. – ε
3. – α
4. – β
5. – δ

Γ1. Ο Δαρείος και η Παρυσάτιδα γέννησαν δύο παιδιά, ο μεγαλύτερος ήταν ο Αρταξέρξης και ο νεώτερος ο Κύρος, όταν ασθένησε ο Δαρείος και άρχισε να αντιλαμβάνεται ότι η ζωή του οδεύει προς το τέλος της, εξέφρασε την επιθυμία να παρουσιαστούν μπροστά του και τα δύο του παιδιά. Ο μεγαλύτερος σε ηλικία έτυχε να παραστεί, τον Κύρο όμως τον προσκάλεσε μέσω απεσταλμένο από την άσκηση των διοικητικών καθηκόντων του βάσει των

οποίων τον έχρισε «σατράπη» και τον ανακήρυξε στρατηγό όλων όσων ήταν συγκεντρωμένοι στην πεδιάδα του Κχστωλού.

Προελαύνει, λοιπόν, ο Κύρος με την στήριξη της φιλίας του Τισσαφέρνη, και προχωρά με την συνοδεία τριακοσίων Ελλήνων οπλιτών και με ηγέτη αυτών των Ξενία τον Παρράσιο.

Γ2. Η Παρυσάτιδα, φοβούμενη για τον θάνατο του Κύρου μετά τη σύλληψή του, επιτυγχάνει μέσω ικεσίας προς τον Αρταξέρξη να του σώσει την ζωή αναγνωρίζοντας το κληρονομικό του δικαίωμα στη βασιλεία. Η συμπεριφορά της δικαιολογείται από το γεγονός ότι είχε μεγαλύτερη αδυναμία και αγάπη στον νεώτερο γιό της και τον θεωρούσε πιο άξιο για διάδοχο του θρόνου.

Γ3.

παίδων

όπλιτα

λαβεῖν

τυγχάνη

Ἕλληνας

Γ4.

τελεόταν: αντικείμενο στο ὑπώπτευσ

παρών: κατηγορηματική μετοχή από το ἐτύγχανεν

ἔχων: τροπική μετοχή από το ἀνέβη

όπλιτας: αντικείμενο στο ἔχων

αὐτῷ: δοτική προσωπική κτητική από το ὑπῆρχε